

Lekcja 8

25 sierpnia

Zjazd Kościoła w Jerozolimie

Tekst biblijny: Dz 15,8-9

Cel lekcji

Poznanie: Spostrzeżenie tego, jak zmiana kryteriów przynależności do Bożego ludu przymierza może być wyzwaniem.

Odczucie: Emocjonalne identyfikowanie się ze zmaganiem związanym z dopuszczeniem do ludu Bożego tych, których kiedyś unikaliśmy i unikanie których uważaliśmy za swój duchowy obowiązek.

Działanie: Zastosowanie lekcji płynących ze zjazdu w Jerozolimie dotyczących zarówno inkluzywności ewangelii jak i potrzeby zachowania praktycznej świętości.

Plan nauczania

I. Poznanie: Poganie mogą pozostać poganami.

A. Jak zjazd w Jerozolimie kształtuje naszą teologię misji wśród ludzi radykalnie różniących się od nas?

B. Jakie sytuacje w dzisiejszym świecie są paralelne do kwestii pogan i obrzezania w Kościele wczesnochrześcijańskim? Jakie *niewłaściwe* porównania należy wykluczyć w tej kwestii?

II. Odczucie: Nie ma różnicy między nami a nimi.

A. Jako adwentyści dnia siódmego jak możemy uniknąć kompleksu wyższości, a jednocześnie nadal doceniać dane nam przywileje i błogosławieństwa?

B. Wiedząc, że zmiany są trudne, jak możemy pozwolić Duchowi Świętemu panować nad naszymi emocjami i odczuciami?

III. Działanie: Dotrzymywanie kroku Bogu.

A. Niektórzy chrześcijanie mogą hamować misję Kościoła w imię zachowania jego czystości. Jak powinniśmy reagować na to ukryte zagrożenie?

B. Co mieli obowiązek czynić „wygrani” i „przegrani” na zjeździe w Jerozolimie, aby zachować jedność Kościoła?

Podsumowanie: Kościół Boży musi zawsze dążyć do dotrzymania kroku Bogu, aby prawdziwie wypełniać Jego wolę. Przedawnione metody i nasze ego muszą zostać usunięte na bok wobec zbawczego działania Ducha Świętego.

Cykl nauczania

Etap 1 - Motywowanie

Tekst biblijny: Dz 15,1-21.

Kluczowa koncepcja duchowego rozwoju: Nawet w kryzysie wola Boża może zatriumfować przez lud Boży, który słucha świadectwa działania Ducha Świętego i potwierdzenia prorocत्व biblijnych oraz postępuje stosownie do nich.

Tylko dla nauczyciela: Coś szczególnego wydarzyło się podczas zjazdu w Jerozolimie, a jako nauczyciel powinienes starać się to uświadomić uczestnikom lekcji. Utrwalone teologiczne, biblijne i społeczne reguły i praktyki podtrzymywane od tysięcy lat miały teraz zostać „oficjalnie” zmienione. Bóg stopniowo zmieniał sposób myślenia Jego ludu o poganach, poczynając od działalności Jezusa, przez doświadczenia Piotra i Pawła świadczące o chrzcie Ducha Świętego udzielonym poganom. Możemy powiedzieć, że zjazd w Jerozolimie jest cudem Bożej zmiany serc Jego wiernych (zmiany, która trwa nieprzerwanie także dzisiaj).

Wstępna dyskusja: Gdybyśmy mogli przeczytać całą *Biblię* za jednym razem, bez przerw, pewnie lepiej dostrzeżlibyśmy, jak bardzo inaczej Bóg i ludzie funkcjonowali we wzajemnych relacjach na przestrzeni dziejów - od bezpośredniej łączności w Edenie, poprzez składanie ofiar na osobiście budowanych ołtarzach, zaniechanie składania ofiar na osobiście budowanych ołtarzach (Kpł 17,3-4), spotkanie się z Bogiem w Jego świątyni, ustanie rytuału świątynnego, przejście ze starego przymierza do nowego przymierza, Boże objawienie w Jezusie przewyższające wszelkie wcześniejsze objawienia itd. Zmiana, jakiej Bóg dokonał pomijając obrzezanie jako wymóg przymierza dla pogan miała podobny przełomowy charakter w historii zbawienia. Wydarzenia prowadzące do zjazdu w Jerozolimie i sam zjazd ukazują to, jak szersze Boże zamierzenia wpływają na praktykę Kościoła.

Pytanie do dyskusji: Jakie zasady wypływające z Dz 15 pomagają nam zrozumieć, co jest trwałe, a co jedynie przemijające w *Piśmie Świętym*?

Etap 2 - Badanie

Tylko dla nauczyciela: Dz 15 może poruszać trudne tematy dla uczniów szkoły sobotniej. W *Starym Testamencie* występuje wyraźny nakaz obrzezania pogan pragnących przyłączyć się do ludu przymierza. Fakt, iż w czasach nowotestamentowych ten nakaz został uchylony, świadczy, że *Pismo Święte* nie może być rozumiane w uproszczony sposób jako zbiór bezwzględnie obowiązujących reguł, nakazów i zakazów. Pomóż uczestnikom lekcji zrozumieć, jaka była szersza perspektywa dziejów Izraela stojąca za decyzją zjazdu w Jerozolimie.

Komentarz biblijny

I. Debata (przeczytaj Dz 15,1-7).

Możemy niemal usłyszeć listę fragmentów *Pisma Świętego*, na które wierzący faryzeusze musieli się powoływać, kiedy debatowali w kwestii obrzezania pogan (Dz 15,5.7). Biblijne nakazy dotyczące obrzezania są wyraźne, jednoznaczne, a nieraz obejmują wprost „obcych przybyszów” (Rdz 17,12-14.27; Wj 12,44.48; Joz 5,4-9). Nie ma żadnych fragmentów *Starego Testamentu*, które byłyby przeciwne obrzezaniu. Z tekstualnego punktu widzenia ich

argumentacja wydawała się bezbłędna. Także zdrowy rozsądek wydawał się podpowiadać, że Jezus był *żydowskim* Mesjaszem, a jako taki przyszedł do narodu *żydowskiego*, zgodnie z zapowiedziami w *żydowskich* świętych pismach. Czy było coś nielogicznego w stwierdzeniu, że trzeba się stać Żydem, by skorzystać z łaski żydowskiego Zbawiciela? Znak obrzezania jawił się więc jako niezbędny.

Do rozważenia: Gdyby faryzeusze byli protestantami, mogliby określić swoje podejście do kwestii obrzezania jako oparte na zasadzie *sola Scriptura*. Jak odpowiedziałbyś na ich argumenty?

II. Świadcstwo, *Pismo Święte* i dzieje Izraela (przeczytaj Dz 15,7-21).

Dla Żydów w I wieku wprowadzenie królestwa Bożego na ziemi w czasach ostatecznych było jednoznaczne z przyjściem Mesjasza (Mk 1,14-15; Hbr 1,1-2), odrodzeniem monarchii Dawida (Iz 9,6-7; Mt 21,9), odnowieniem przymierza (Jr 31,31-34) oraz duchowym i narodowym zbawieniem narodu izraelskiego (Iz 66,17-24; Dz 1,6). Działalność Ducha Świętego w czasie końca było nieodłącznym elementem tego scenariusza wydarzeń (Iz 32,14-18; Łk 4,17-21; por. Iz 61,6; Dz 2,17). Zatem kiedy Piotr świadczył, że Duch Święty został dany poganom (Dz 15,8), wzmacniało to przekonanie, że Boże zbawienie czasów końca dla Izraela zostało wdrożone i w cudowny sposób objęło także narody (pogan), *zgodnie z prorocstwem*. Pociągnięcie i napływ pogan do Izraela (Iz 49,6; 60,1-3; Jr 33,9; Mi 4,2; itd.), a tym samym ku zbawczej więzi przymierza z Jahwe jest wyraźnie zapowiedziane przez proroków (do których nawiązał Jakub). Zatem choć Piotr nie zacytował żadnego konkretnego prorocstwa, jego świadcstwo dotyczące wylania Ducha Świętego na pogan przywołuje całą zbawczą historię Izraela i umieszcza to wydarzenie w tym kontekście. Tak więc historia Izraela wykroczyła daleko ponad okazjonalne obrzezanie jakiegoś poganina tu i ówdzie czy „obchodzenie morza i lądu, aby pozyskać jednego współwyznawcę” (Mt 23,15). Królestwo Boże miało się stać ogólnoswiatowe, wykraczając poza granice etniczne i narodowe (Dz 1,8), ale faryzeusze nadal trzymali się faktu, że Abraham obrzezał wszystkich swoich domowników. Bóg rozpoczynał „ostatni akt” wielkiego dramatu profetycznego przeznaczenia Izraela, ale niektórzy wierzący wciąż tkwili w „pierwszym akcie”.

Zbawienie jest wyrażone z perspektywy historycznej i profetycznej, ale także osobistej. Zawsze było ono sprawą serca. Piotr powołuje się na Boga podczas obrad zjazdu, gdyż tylko Bóg zna serce człowieka. On to „przyznał się do nich [pogan], dając im Ducha Świętego” (Dz 15,8). Jakie było świadcstwo Boga o nich? Otóż takie, że ich serca zostały „oczyszczone przez wiarę” (Dz 15,9). To oczyszczenie serca w związku z kwestią obrzezania nawiązuje do starożytnego wezwania do obrzezania serc (Pwt 10,16; 30,6; Jr 4,4). Paweł później podkreślił to powiązanie mówiąc o prawdziwym Izraelicie jako mającym serce obrzezane „w Duchu” (Rz 2,29). Skoro Bóg już zaświadczył, że poganie *zostali obrzezani/oczyszczeni w sercu*, a dowodem tego duchowego obrzezania było coś, co można nazwać pogańską Pięćdziesiątnicą, nic dziwnego, że Piotr ostrzega przed „prowokowaniem Boga do gniewu”, jakby nie objawił On swoich intencji w tej sprawie.

Piotr kończy tym samym wątkiem, od którego zaczął. Bóg „Nie uczynił żadnej różnicy między nami [obrzezаныmi Żydami] a nimi [nieobrzezаныmi poganami]” udzielając im Ducha Świętego. Podobnie obrzezani i nieobrzezani są „zbawieni przez łaskę Pana Jezusa” (Dz 15,9.11).

Dowód został dany. Piotr, Paweł i Barnaba wydali świadcstwo, iż profetyczny scenariusz Boga pośród pogan spełnia się w ich służbie. Jednak to Jakub potwierdził, że ich świadcstwo jest zgodne z *Pismem Świętym*, cytując proroków. Bóg zamierzał uczynić z pogan „lud dla imienia swego” (Dz 15,14).

Do rozważenia: Świadectwo, *Pismo Święte* i historia Izraela zostały zbadane podczas zjazdu w Jerozolimie. Dlaczego studiowanie historii starotestamentowej jako dynamicznej narracji jest lepsze niż podejście „wszystko albo nic”, według którego albo wszystkie starotestamentowe wymogi obowiązują, albo wszystkie straciły ważność?

Etap 3 - Zastosowanie

Tylko dla nauczyciela: Niektórzy chrześcijanie bardziej polegają na subiektywnym „duchowym” doświadczeniu w kwestii poznania woli Bożej. Inni przyjmują bardziej obiektywne podejście i w większym stopniu polegają na *Biblii*. W Dz 15 widzimy, że te dwie zasady muszą współpracować ze sobą. Podczas gdy stronnictwo faryzeuszów kierowało się ściśle tekstem biblijnym w kwestii obrzezania pogan, apostołowie doświadczyli chrztu Ducha Świętego udzielonego poganom i powoływali się na *Pismo Święte* stosownie do kontekstu interpretując to doświadczenie. Poproś uczestników lekcji, by zastanowili się, jak osobiste doświadczenie powinno się uzupełniać z interpretacją *Biblii*.

Pytanie do przemyślenia: Wyobraź sobie, że bierzesz udział w obradach zjazdu w Jerozolimie i uważnie słuchasz argumentów. Wyobraź sobie, że nie jesteś zdecydowany, jakie stanowisko jest słuszne. Odpowiedz sobie uczciwie: Czy twój pogląd w kwestii powiązania *Pisma Świętego* z doświadczeniem bardziej pasuje do stanowiska tych, którzy byli za obrzezaniem pogan, czy do stanowiska tych, którzy byli przeciwko? Jak świadczy to o tobie?

Etap 4 - Tworzenie

Tylko dla nauczyciela: Ponieważ jako adwentyści dnia siódmego świętujemy szabat i zachowujemy przepisy dietetyczne, które większość świata chrześcijańskiego uważa za przedawnione, zawsze stajemy na stanowisku, iż należy stosować hermeneutkę, która pozwala nam „wykładać należycie słowo prawdy” (2 Tm 2,15). Zrozumienie woli Bożej w kategoriach dynamicznie zmieniającej się historii ludu Bożego (podejście narracyjne) zostało zasugerowane w tej lekcji jako pomocne w objaśnieniu trudnych starotestamentowych zagadnień związanych ze stosowaniem prawa. Fakt, iż nie sposób uzasadnić podejście „wszystko albo nic” do prawa starotestamentowego, wynika jasno z rzetelnego wczytania się w nowotestamentowe zastosowanie *Starego Testamentu*. Choć Jakub w Dz 15 potwierdził, że obrzezanie uległo przedawnieniu, to jednak potwierdził cztery inne wymogi *Tory* jako nadal obowiązujące nawracających się pogan (Dz 15,20). Wskaż uczestnikom lekcji, iż sprawozdanie zjazdu w Jerozolimie pod wieloma względami potwierdza adwentyistyczną hermeneutykę. Zapytaj uczestników lekcji, jak zasady omawiane w lekcji tego tygodnia pomogły im w przeszłości wydawać świadectwo ewangelii.

Zadanie: Szabat, wieprzowina, biżuteria, dziesięcina, Ellen White, niebiańska świątynia... Spójrzmy prawdzie w oczy - wierzenia adwentyistów dnia siódmego znacząco różnią się od wierzeń reszty chrześcijaństwa. Wyobraź sobie dyskusję, w której miałbyś bronić szczególnej zasady wiary, kontrowersyjnej z pewnego punktu widzenia. Jak mógłbyś skorzystać z tego, czego nauczyłeś się o zjeździe w Jerozolimie, by poprzeć swoje stanowisko?